

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. S.**
st. přísl. X
trvale bytem X

zastoupen **Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem**
sídlem HLADÍK & TAUBER, advokátní kancelář v.o.s.
nám. 28. října 1898/9, 602 00 Brno

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 12. 2020, č. j. CPR-37668-3/ČJ-2020-930310-V243,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 3. 12. 2020, č. j. CPR-37668-3/ČJ-2020-930310-V243, **s e z r u š u j e** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie ze dne 14. 10. 2020, č. j. KRPB-195860-13/ČJ-2020-060022-SV **s e z r u š u j e**.
- III. Žalovaná **j e p o v i n n a** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **12 342 Kč**, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce

žalobce
1898/9, Brno.

Mgr. Vratislava Taubera, advokáta se sídlem nám. 28. října

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se svou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 3. 12. 2020, č. j. CPR-37668-3/ČJ-2020-930310-V243 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „prvostupňový správní orgán“) ze dne 14. 10. 2020, č. j. KRPB-195860-13/ČJ-2020-060022-SV (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o správním vyhoštění“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o pobytu cizinců“ nebo „ZPC“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce 1 rok. Počátek doby, po kterou nelze umožnit žalobci vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Současně byla stanovena doba k vycestování z území České republiky v délce 10 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, in eventum do 10 dnů ode dne odpadnutí zákonných důvodů bránících vycestování. Na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování.
3. Žalovaná napadeným rozhodnutím změnila ve smyslu ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů pouze v rozsahu výroku o stanovení doby k vycestování žalobce tak, že se stanovuje tato doba do 10 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Současně se pro případ, že by rozhodnutí o správním vyhoštění bylo ve lhůtě stanovené k vycestování nevykonatelné z důvodů podle ustanovení § 119, § 119a, § 179 nebo § 172 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. nebo z důvodu dle ustanovení § 32 odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění, stanovuje doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 10 dnů ode dne odpadnutí těchto důvodů. Ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

II. Napadené rozhodnutí

4. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná shrnula průběh správního řízení a zjištěný skutkový stav.
5. Především konstatovala, že vychází z existence důvodného nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území České republiky závažným způsobem narušit veřejný pořádek, neboť vstoupil na území České republiky dne 19. 8. 2020 v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví České republiky ze dne 31. 7. 2020, č. j. MZDR-20599/2020-20/MIN/KAN.
6. Napadené rozhodnutí bylo podle názoru žalované vydáno na základě správných skutkových zjištění, která byla podložena dostatečnými podklady. Vytýkané

protiprávní jednání cizince bylo vymezeno zákonným způsobem a s ohledem na současnou epidemiologickou situaci související s pandemickým rozšířením onemocnění COVID-19 způsobeného novým koronavirem SARS-CoV-2 (a v té souvislosti přijatá národní opatření k ochraně veřejného zdraví) bylo správně definováno jako naplňující skutkovou podstatu vymezenou ustanovením § 119 odst. 1 písm. a) bodem 2 ZPC. Zároveň bylo dostatečným způsobem zjištěno, že nejsou dány důvody pro aplikaci ustanovení § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. Doba, po kterou cizinci v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v zákonném rozmezí, v přiměřené výši a způsob rozhodnutí koresponduje s rozhodovací praxí aplikovanou v obdobných případech.

7. V souvislosti s provedeným zásahem do výroku napadeného rozhodnutí pak žalovaný deklaroval, že nejde o změny, které by mohly cizince jakkoli poškodit, natož pak, aby mu kvůli změně napadeného rozhodnutí hrozila nějaká újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se. Současně musí žalovaný uvést, že pochybení prvostupňového orgánu, které bylo v uvedené oblasti zjištěno, nemohlo způsobit nezákonnost celého rozhodnutí, které bylo odvoláním napadeno, neboť jde pouze o vedlejší výroky, kterými se upřesňuje povinnost, která byla cizinci uložena. Po provedené změně již žalovaný hodnotil prvostupňové rozhodnutí jako vydané v souladu se zákonem a správné.
8. K odvolacím námitkám žalobce žalovaná především zdůraznila význam a smysl citovaného opatření Ministerstva zdravotnictví. S odkazem na výše uvedené žalovaná uvedla, že cizinec není držitelem pobytového oprávnění, nevztahovala se na něj žádná z výjimek ze zákazu vstupu na území České republiky uvedených v ochranném opatření Ministerstva zdravotnictví ČR a Ukrajina nebyla v době vstupu cizince na území České republiky na seznamu zemí s nízkým rizikem výskytu COVID-19. Jde o omezení volného pohybu osob, které zcela reflektuje postup Evropské unie eliminující masové rozšiřování viru SARS-CoV-2 v rámci globální pandemie onemocnění COVID-19. Žalobce svým jednáním, tj. samotným vstupem na území České republiky porušil ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 31. 7. 2020, č. j. MZDR-20599/2020-20/MIN/KAN. Cizinec svůj příjezd nikam nehlásil, tím méně příslušné hygienické stanici. Nedisponoval lékařským či jiným potvrzením o provedeném testu RTPCR na přítomnost SARS-CoV-2, k odhalení jeho osoby došlo až kontrolou provedenou policií dne 14. 10. 2020.
9. K námitce, že se žalobce svého jednání dopustil nevědomě, neboť se předem dostatečně neinformoval o ochranném opatření Ministerstva zdravotnictví ČR, má žalovaná za to, že s ohledem na současný stav, kdy je v obecném povědomí, že probíhá pandemie související s onemocněním COVID-19, měl cizinec možnost si ověřit, zda je vycestování do České republiky možné. Případná neznalost uvedeného opatření ani dalších souvisejících opatření Ministerstva zdravotnictví ČR nemůže být omluvou. Informace o aktuální situaci i přijatých opatřeních jsou přitom průběžně aktualizovány na internetových stránkách Ministerstva zdravotnictví, Ministerstva vnitra, Ministerstva zahraničních věcí i dalších subjektů. Žalobci nic nebránilo v tom, aby si zjistil podmínky pro vstup na území České republiky a tyto dodržel.
10. K námitce ohledně závěru prvostupňového orgánu o existenci nebezpečí, že by cizinec mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek ve smyslu ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb. odvolací orgán uvádí následující. Výše uvedené ochranné opatření bylo vydáno k ochraně před zavlečením onemocnění COVID-19

způsobeného novým koronavirem SARS-CoV-2 a nařizuje se jím zákaz vstupu na území České republiky pro všechny cizince, pokud tito cizinci nespádají do stanovených výjimek. Hlavním cílem tohoto ochranného opatření je přerušit souvislý epidemický proces a zastavit epidemii v co nejkratším čase a za co nejmenších ztrát lidských životů, za současné minimalizace negativních dopadů do ekonomiky (avšak s ohledem na primární cíl – zastavení epidemie). Cílem tohoto opatření je provést kroky nezbytné k dalšímu zpomalení šíření nemoci COVID-19, dále zplošťovat křivku počtu osob nakažených koronavirem SARS-CoV-2, který způsobuje respirační onemocnění COVID-19, v České republice, a tím předejít přetížení až zhroucení zdravotního systému tak, jak k tomu došlo či dochází v zemích, v nichž nebyla včas přijata odpovídající opatření. Národní i evropské předpisy umožňují nastavit pravidla pro vstup v návaznosti na opatření proti zavlečení infekčních onemocnění ze zahraničí (§ 68 zákona č. 258/2000 Sb. o ochraně veřejného zdraví).

11. Žalobce prokazatelně vstoupil na území České republiky v době účinnosti výše uvedeného ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ČR a zároveň nespádá do výjimek uvedených v tomto opatření, tj. vstoupil na území České republiky přes vyslovený zákaz vstupu. Stal se tedy rizikem pro Českou republiku v šíření koronaviru, neboť u osob vstupujících svévolně na území České republiky je omezena možnost možné provádět případnou kontrolu nařízené karantény a provádět testování na výše uvedené virové onemocnění. K odhalení pobytu cizince na území České republiky došlo až pobytovou kontrolou, a došlo tedy k ohrožení zdraví osob pobývajících na území České republiky, přičemž v případě pozdějšího prokázání nákazy cizince by se mohl tento virus nekontrolovatelně šířit populací, což by mělo značný dopad na ekonomiku České republiky a její zdravotní systém. Dle odvolacího orgánu prvostupňový orgán správně vyložil pojem veřejného pořádku a jeho narušení, když v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu uvedl, že za veřejný pořádek lze obecně označit stav, kdy jsou dodržována pravidla chování, výslovně vyjádřená v právních předpisech, jakož i pravidla chování výslovně nevyjádřená právními předpisy za předpokladu, že jejich zachování je podle obecného přesvědčení většiny lidí v určitém místě a čase nutnou podmínkou pokojného stavu.
12. Žalovaná uzavřela, že tímto svým jednáním žalobce závažně porušil mimořádné opatření přijaté k zabezpečení ochrany zdraví občanů České republiky a dalších osob, které se na území České republiky v souladu s právními předpisy zdržují. Tím zcela postavil své osobní zájmy nad zájmy a snahy státu o eliminaci možností šíření obávaného onemocnění. Proto také bylo nezbytné přijmout opatření ve formě správního vyhoštění - pro ochranu veřejného pořádku, veřejného zdraví a důležitého veřejného zájmu a odvolací orgán za daného stavu považuje veškeré odvolací námitky směřované nenaplnění skutkové podstaty definované ustanovením § 119 odst. 1 písm. a) bodem 2 zákona č. 326/1999 Sb. za nedůvodné a námitku, že na jednání žalobce je za daných okolností příléhavé ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., za neopodstatněnou.
13. Protiprávní jednání žalobce bylo prokázáno bez jakýchkoliv pochybností, přičemž realizované dokazování vedlo ke zjištění stavu věci požadovaného ustanovením § 3 správního řádu. Lze tedy se prvostupňovým orgánem souhlasit, že za daného stavu došlo k naplnění předpokladů pro vydání rozhodnutí dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 ZPC, neboť učiněná zjištění skutečně odůvodňují existenci důvodného

nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území České republiky závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Prvostupňový orgán současně v předmětném řízení postupoval v souladu s právními předpisy a spisový materiál obsahuje dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí. Lze s prvostupňovým orgánem souhlasit, že nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly aplikaci ustanovení § 119a odst. 2 ZPC, a z hlediska správnosti lze uložené správní vyhoštění na dobu 1 roku označit za správní opatření odpovídající zjištěnému porušení zákona, okolnostem daného případu, za opatření postačující k nápravě vzniklého protiprávního stavu i za opatření odpovídající zájmu sledovanému zákonem o pobytu cizinců. Současně se přijaté opatření nevymyká způsobu, jakým je rozhodováno v obdobných případech a rozhodnutí tedy plně koresponduje i s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu.

14. Žalovaný se ztotožňuje se závěry prvostupňového rozhodnutí, že v tomto konkrétním případě došlo k naplnění podmínek pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž je nutno napadené rozhodnutí označit za přiměřené, a to nejen ve smyslu ustanovení § 2 správního řádu, ale také ve smyslu ustanovení § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., v návaznosti na ustanovení § 174a téhož zákona.

IV. Žaloba

15. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce uvedl následující žalobní body. V první řadě zdůraznil, že ve věci je klíčové posouzení právní otázky aplikace důvodu pro správní vyhoštění žalobce upraveného v ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 ZPC.
16. Žalobce má za to, že správní orgány obou stupňů nesprávně aplikovaly pojem závažné narušení veřejného pořádku na jednání, které neodpovídá obsahu tohoto pojmu tak, jak je vykládán při aplikaci práva Evropské unie, kde má svůj původ. S výkladem „výhrady veřejného pořádku“ pracuje jednak judikatura Nejvyššího správního soudu (např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151). V odkazovaném usnesení dospěl rozšířený senát k závěru, že jednání cizince je závažným narušením veřejného pořádku v první řadě tehdy, pokud je jeho jednání skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti. V tomto smyslu je patrné, že podmínkou aplikace je soulad se zásadou přiměřenosti, tedy pouze s ohledem na danou situaci cizince a přihlédnutím k jeho celkové situaci a jeho osobnosti. Pojem závažné narušení veřejného pořádku je třeba vykládat v souladu s judikaturou Soudního dvora EU, která zdůrazňuje, že výhradu veřejného pořádku představuje výjimku ze základní zásady volného pohybu osob, kterou je třeba vykládat restriktivně a jejíž rozsah nemohou členské státy určovat jednostranně (viz rozsudek Bouchereau, 30/77 ze dne 27. 10. 1977, bod 33; rozsudek Calfa, C-348/96 ze dne 19. 1. 1999, rozsudek ze

dne 29. dubna 2004, Orfanopoulos a Oliveri). Dále pak se vymezením pojmu opatření přijatých z důvodu veřejného pořádku zabývá Směrnice 2004/38/ES.

17. Žalobce se domnívá, že toto jednání nebylo způsobilé skutečně, aktuálně, dostatečně a závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalovaný se v rámci odvolání zabýval namítanou nesprávnou aplikací pojmu závažné narušení veřejného pořádku a snažil se obhájit naplnění jednotlivých jeho znaků. Snažil se neoprávněný vstup žalobce označit jako jednání, kterým skutečně, aktuálně a dostatečně ohrožuje zájem společnosti, kterým je veřejné zdraví. Žalobce se s tímto hodnocením nemůže ztotožnit. Jednání žalobce je nutné posuzovat přísně individuálně. Jeho pobyt na území v době, kdy je možné, že je nakažen nemocí, která způsobila celosvětovou pandemii, není s ohledem na všechny okolnosti způsobilý jakkoli ovlivnit stav pandemie. Je logické, že pokud by takto nekontrolovaně vstupovali na území České republiky stovky občanů Ukrajiny, byl by vývoj pandemie jistě ovlivněn. Faktickým důvodem vydání rozhodnutí je tedy bezpečnostní riziko v šíření nemoci COVID-19. Samotné jednání žalobce tímto rizikem být nemůže.
18. V daném případě šlo o ojedinělý vstup osoby, která neměla důvodu se domnívat, že by mohla být uvedeným onemocněním nakažena, na území ČR bez úmyslu narušit veřejný pořádek. Žalovaná aplikovala pojem závažné narušení veřejného pořádku z důvodu prevence před šířením zmíněného onemocnění. Tento výklad je však rozporný s dosavadním výkladem výhrady veřejného pořádku. Nejvyšší správní soud v otázce naplnění pojmu závažné narušení veřejného pořádku pro základní ilustraci k jeho obsahu hovoří o nejzávažnější trestné činnosti (rozsudek ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012). Podle názoru žalobce tento pojem nesmí být zneužit jako generální prevence určitého společenského problému. Navíc za situace, kdy lze jednání postihnout podle jiné, přílehlavější právní normy, přičemž společnost bude ochráněna stejným způsobem. Konkrétně se jedná o ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 případně písm. c) bod 3 zák. č. 326/1999 Sb., podle něhož lze zakázat pobyt na území až na 5, resp. 3 roky.
19. Žalobce ke svému jednání dále uvedl, že rozhodně není osobou, která by sama o sobě svým konkrétním jednáním způsobovala aktuální hrozbu z narušení veřejného pořádku. Jeho jednání bylo neúmyslné, byť lze připustit, že si mohl ověřit určité informace na internetu, ale jde o jednání, které je nedbalostní. Aniž by tedy správní orgán věděl, zda chorobou COVID-19 žalobce trpí, z preventivních důvodů vydal rozhodnutí o správním vyhoštění.
20. Rozhodnutí o vyhoštění žalobce byla tedy vydána jako obecná prevence pohybu jakýchkoliv osob na území ČR v rozporu s opatřením MZ ČR. Tento postup a způsob odůvodnění přitom žalobce považuje za rozporný a nepřipustný s judikaturou SDEU, která poskytuje výklad směrnice č. 38/2004 (EU).
21. Žalobce se domnívá, že zkoumání veškerých individuálních okolností jeho života a přihlídnutí k jeho celkové životní situaci nelze omezit pouze na konstatování, že pouhý vstup na území ČR přes zákaz svědčí o takové bezohlednosti a jedná se o natolik závažné jednání, že v daném případě ze strany žalobce hrozilo, že by mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
22. Na skutkový stav věci byla právě z důvodů generální prevence účelově aplikována nesprávná hmotněprávní norma, aby mohla být určena delší doba, pro kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU. Přitom v době zahájení řízení by

bylo logické, že pokud došlo k zahájení řízení o vyhoštění pro to, že někdo vstoupil na území ČR v rozporu s předmětným opatřením, bylo to právě pro to, že u něj hrozí nebezpečí, že by mohl při pobytu na území závažným způsobem ohrozit veřejné zdraví tím, že trpí nemocí uvedenou v požadavcích opatření před zavlečením infekčního onemocnění, případně pouze pro neoprávněný pobyt.

23. Samotný vstup na území ČR znamenal důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek, jistě by jej nemohl narušit jinak než ohrožením veřejného zdraví, jak je uvedeno v § 119 odst. 1 písm. c) bodu 3 ZPC. V takovémto případě by § 119 odst. 1 písm. c) bodu 3 ZPC bylo lex specialis, který by měl přednost před § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 téhož zákona, které by v tomto případě představovalo lex generalis.
24. Žalobce poznamenal, že na věci nic nemění ani skutečnost, že doba, po kterou není možné umožnit vyhoštěnému cizinci vstup na území členských států Evropské unie, byla nakonec v daném případě stanovena tak, že by takto mohla být stanovena i pokud by jednání žalobce bylo kvalifikováno dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 ZPC, případně dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 3 ZPC, i samotná kvalifikace jeho jednání je jistě významná i bez přihlédnutí k této době.
25. Žalobce také poukázal na rozdíl v kvalifikaci správního vyhoštění aplikované na případ žalobce od pouhého neoprávněného pobytu na území. V případě neoprávněného pobytu pomine následek opatření v podobě správního vyhoštění uplynutím délky doby, na kterou byl pobyt zakázán. V případě, že je cizinec označen za narušitele veřejného pořádku závažným způsobem, jsou důsledky rozhodnutí o správním vyhoštění časově neohrazené. Například § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců umožňuje, aby takové osobě byl okamžitě odepřen vstup na území smluvního státu EU. Zároveň jde o důvod pro zamítnutí udělení víza, resp. jakéhokoli dlouhodobého pobytového oprávnění. Na žalobce by se tak do budoucna nahlíželo jako na potenciálního narušitele veřejného pořádku, a docházelo by ke všem negativním dopadům s tímto spojeným.
26. Ze všech shora uvedených důvodů žalobce navrhl, aby bylo prvostupňové i napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Dále navrhl přiznání náhrady nákladů řízení.

V. Vyjádření žalované a replika žalobce

27. Ve svém **vyjádření** ze dne 22. 12. 2020 žalovaná uvedla, že protiprávní jednání žalobce bylo řádně zjištěno a odůvodněno. Prvostupňové rozhodnutí netrpělo ani žádnými procesními vadami. Proto bylo rozhodnuto o vyhoštění žalobce. Vzhledem k tomu, že žalovaná ve svém postupu neshledala pochybení, navrhla, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.
28. V **replíce** k vyjádření žalované žalobce uvedl, že na svých žalobních bodech trvá. Dále poukázal na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu z poslední doby, zejm. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2020, č. j. 6 Azs 333/2020-30 a ze dne 22. 12. 2020, č. j. 1 Azs 431/2020 – 30. V uvedených rozsudcích byl vysloven v obdobných případech názor, že porušení citovaného opatření Ministerstva zdravotnictví není závažnou hrozbou pro veřejný pořádek. Proto žalobce trvá na tom,

že žalovaná rozhodla ve věci nezákonně, a trvá na žalobním petitu. Zároveň žalobce požádal, aby bylo ve věci nařízeno jednání.

29. Dne 15. 1. 2021 bylo doručeno krajskému soudu další vyjádření žalobce prostřednictvím jeho zástupce, v němž revidoval svůj původní nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení ústního jednání v tom směru, že vzhledem k tomu, že předmětem sporu je právní otázka jednoznačně řešená aktuální judikaturou Nejvyššího správního soudu, souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení ústního jednání.

VI. Posouzení věci krajským soudem

30. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
31. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
32. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť s tímto postupem obě strany projevíly zákonem stanoveným způsobem svůj souhlas.
33. Žaloba je důvodná.
34. Ohledně zjištění skutkového stavu věci krajský soud vycházel z předloženého **správního spisu** žalované a prvostupňového orgánu. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl zjištěn při kontrole v areálu firmy Draxton v Brně na ulici Vodařská 714/15a spolu s jinými cizinci dne 14. 10. 2020. Zároveň bylo policejní hlídkou zjištěno, že žalobce disponoval polským vízem platným do 28. 11. 2020 a kontrolou dokladů vyplynulo, že žalobce vstoupil na území ČR v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví. Dále jsou ve spisu založeny výpisy z evidence CIS a mezinárodních evidencí (schengenský IS, evidence nežádoucích osob atd.). Z kopie cestovního dokladu žalobce je patrné, že vstoupil na území schengenského prostoru naposledy na území Maďarska dne 19. 8. 2020. Žalobce disponoval polským vízem typu D pro vícenásobný vstup platným do 28. 11. 2020. Ve spisu je založena též kopie ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 31. 7. 2020 s účinností od 3. 8. 2020, spolu se sdělením téhož správního úřadu ze dne 14. 8. 2020 o vydání seznamu zemí nebo jejich částí s nízkým rizikem nákazy onemocněním COVID-19. V tomto seznamu není Ukrajina uvedena.
35. Z protokolu o výsledku žalobce ze dne 14. 10. 2020 vyplývá, že žalobce přijel do ČR za výdělkem. Má biometrický pas s polským pracovním vízem. K práci vykonávané ve firmě Draxton se nechtěl vyjadřovat. O ochranném opatření Ministerstva zdravotnictví nevěděl a svůj vstup na území ČR neohlásil orgánům ochrany veřejného zdraví. Žalobce uvedl, že nedisponuje ani potvrzením o provedení testu RT-PCR na přítomnost viru SARS CoV-2, ani se tomuto testu nepodrobil po vstupu na území ČR. V ČR ani v EU žalobce nikoho nemá a na Ukrajině mu nic nehrozí. Na to bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí.
36. Úvodem svého právního posouzení věci krajský soud konstatuje, že předmětem sporu mezi stranami je právní otázka spočívající v aplikaci důvodu pro správní vyhoštění

žalobce [§ 119 odst. 1 písm. a) bod 2 ZPC]. Krajský soud při posouzení žalobních bodů vycházel jednak z právní úpravy obsažené v ZPC, tak i z relevantní judikatury správních soudů. Zároveň krajský soud neshledal napadené rozhodnutí v kontextu prvostupňového rozhodnutí jako nepřezkoumatelné, tzn. je založeno na srozumitelném odůvodnění a dostatečně podloženo spisovým materiálem.

37. Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 ZPC ve znění rozhodném k datu vydání napadeného rozhodnutí platí, že *„policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 10 let, je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek.“*
38. Pojem závažné narušení veřejného pořádku byl v judikatuře Nejvyššího správního soudu pro účely kontextu zákona o pobytu cizinců mnohokrát vykládán. V usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151 (přístupné na www.nssoud.cz) posuzoval Nejvyšší správní soud význam tohoto neurčitého pojmu jak v obecné rovině, tak i speciálně ve vztahu jedné ze skutkových podstat správního vyhoštění [§ 119 odst. 2 písm. b) ZPC]. Dospěl k názoru, že *při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.*
39. K výkladu pojmu „narušení veřejného pořádku závažným způsobem“ se Nejvyšší správní soud vyjádřil v nedávných rozsudcích ze dne 16. 12. 2020, č. j. 6 Azs 333/2020-30 a ze dne 22. 12. 2020, č. j. 1 Azs 431/2020 – 30 (přístupné na www.nssoud.cz), na něž poukázal i žalobce. Krajský soud uvádí, že tyto rozsudky byly vydány v kauzách zcela skutkově i právně obdobných. V těchto věcech stejně jako v předmětné věci šlo o správní vyhoštění cizinců, kteří vstoupili na území ČR v době platnosti ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví proti šíření nemoci COVID-19. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že *„cizinec, který vstoupil na území České republiky v době, kdy to bylo zakázáno ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví vydaným v souvislosti s výskytem onemocnění COVID-19, nepředstavuje bez dalšího nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců.“*
40. Klíčový dle názoru krajského soudu je teleologický výklad aplikovaného ustanovení, k němuž Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dospěl. Nejvyšší správní soud vyložil, že účelem § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců je především ochrana veřejného pořádku do budoucna (jde v první řadě o opatření, nikoli o trestání za jednání v minulosti). Toto ustanovení umožňuje správní vyhoštění cizince, který *by mohl narušit veřejný pořádek* – nikoli cizince, který veřejný pořádek *narušil* [jak stanoví § 75 odst. 2 písm. e) a f) ve vztahu k důvodům pro zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu – srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

18. dubna 2013 č. j. 5 As 73/2011 - 146, č. 2882/2013 Sb. NSS, ve vztahu k § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, či rozsudek ze dne 19. listopadu 2020 č. j. 6 Azs 181/2020-42 ve vztahu k čl. 9 odst. 3 směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty].
41. Nejvyšší správní soud tedy shledal, že aplikovaná skutková podstata správního vyhoštění nezahrnuje případy, kdy cizinec pouze vstoupil na území České republiky v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví. Toto jednání ani samo o sobě nelze kvalifikovat jako *skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti* a rozhodně nesvědčí o tom, že by stěžovatel představoval takové ohrožení v budoucnu. Tyto závěry potvrdil Nejvyšší správní soud také krátce na to v pozdějším rozsudku ze dne 22. 12. 2020, č. j. 1 Azs 431/2020 – 30 týkajícím se zcela obdobného případu státní příslušnice Ukrajiny (správní vyhoštění – zákaz vstupu na území schengenského prostoru - byl uložen v obou případech podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 ZPC za porušení ochranného opatření Ministerstva vnitra na dobu šesti měsíců) a bezvýhradně se jich přidržel.
42. Krajský soud dále upozorňuje, že podobným způsobem nahlížel i na úzce související kauzy zajištění za účelem správního vyhoštění (§ 124 ZPC), kde bylo napadené rozhodnutí založeno mj. i na důvodu spočívajícím v ohrožení veřejného pořádku závažným způsobem v důsledku porušení ochranných opatření Ministerstva zdravotnictví (viz k tomu rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 11. 2020, č. j. 41 A 60/2020-31, rozsudek ze dne 9. 12. 2020, č. j. 41 A 72/2020-40, rozsudek ze dne 15. 12. 2020, č. j. 33 A 64/2020-50).
43. Z uvedené pohledu krajský soud hodnotil zákonnost napadeného rozhodnutí a shledal, že nemůže obstát. Rozhodovací důvody napadeného rozhodnutí jsou zcela jasně a zřejmě postaveny na kvalifikaci skutkového stavu pod rozsah neurčitého pojmu „*ohrožení veřejného pořádku závažným způsobem*“. Přitom ze skutkového stavu předmětné věci nejsou patrné žádné další okolnosti, které by odůvodňovaly kvalifikaci jednání žalobce pod rozsah tohoto pojmu.
44. Jakkoliv sice žalovaná při svém rozhodování vycházela ze závěrů usnesení RS Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, dospěla přesto k nesprávnému závěru ohledně charakteru a povahy jednání žalobce vzhledem k aplikované skutkové podstatě správního vyhoštění obsažené v ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 ZPC. Chybný výkladový postup spatřuje krajský soud zejm. v tom, že žalovaná nesprávně provedla teleologický výklad citovaného ustanovení a rozšířila tak jeho dosah na situace, které – jak přiléhavě vyložil Nejvyšší správní soud – jeho účelem pokryty nejsou.
45. Vzhledem k absenci jakýchkoliv dalších skutečností, které by eventuálně mohly odůvodnit tuto kvalifikaci jednání žalobce, krajský soud uzavírá, že napadené rozhodnutí trpí vadou spočívající v nezákonnosti řešení právní otázky (§ 78 odst. 1 s.ř.s.), kterou žalovaná v napadeném rozhodnutí posoudila stejně nesprávně jako prvostupňový orgán.
46. Žalobní argumentaci je tak třeba v tomto ohledu přisvědčit. Krajský soud se již nezabýval dalšími námitkami žalobce směřující k eventuální kvalifikaci jednání žalobce podle jiného ustanovení ZPC (tzn. jiné skutkové podstaty správního vyhoštění). Je na

žalované, aby v dalším řízení na základě prokázaného skutkového stavu věci znovu vyhodnotila, zda jsou v případě žalobce naplněny podmínky pro uložení správního vyhoštění a podle jaké skutkové podstaty je bude hodnotit.

47. Na tomto místě neshledal krajský soud nezbytným ani účelným hodnotit eventuální následky nesprávné právní kvalifikace jednání žalobce pro jeho pobytový režim na území schengenského prostoru a českého území zvláště, kterými žalobce podpůrně argumentoval.
48. Co se týká délky uložené doby zákazu vstupu na území schengenského prostoru a tvrzení žalobce, že bylo záměrně prvostupňovým orgánem využito aplikované ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 ZPC proto, aby bylo možno uložit delší dobu zákazu vstupu, krajský soud tento názor žalobce nesdílí. Jedná se o pouhou spekulaci, která nemá oporu v samotném výroku o uložení doby zákazu vstupu (1 rok). To však nic nemění na tom, že v kontextu eventuální aplikace jiné skutkové podstaty správního vyhoštění se správní orgány touto otázkou budou muset zabývat úplně od začátku.

VI. Závěr a náklady řízení

49. Po důkladném přezkoumání napadených rozhodnutí a řízení, která jim předcházela, tedy shledal krajský soud jako důvodnou žalobní námitku nezákonnosti závěrů správních orgánů ohledně naplnění aplikované skutkové podstaty správního vyhoštění a nezbylo mu tak, než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalované k dalšímu řízení (výrok I.), přičemž s přihlédnutím k charakteru zjištěného pochybení shledal krajský soud ve smyslu návrhu žalobce vhodným též zrušení prvostupňového rozhodnutí ve výroku II. tohoto rozsudku (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).
50. V navazujícím řízení jsou správní orgány vázány právním názorem krajského soudu obsaženým v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
51. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ze soudního spisu vyplývá, že právnímu zástupci žalobce vznikly náklady za 3 úkony právní služby (převzetí a příprava věci a sepsání žaloby a replika) po 3 100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále má nárok na 3x náhradu hotových výdajů po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce žalobce krajskému soudu rovněž doložil, že je plátcem DPH. Celkem je tedy žalovaná povinna žalobci na nákladech řízení nahradit částku 12 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. ledna 2021

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.